

پیشاشوگب (مقدمه): وقتی زیتۀ امره آشنا ببوستم، می چومه کی و بوکودم، بیدم نیشتم ایتۀ عدۀ فنی زاکان جمع میان. بعد از ایتۀ شوماره ام بیدم نه! اوضاع بدجوری فنیۀ. قراران فنی دانش کده جولو، جلسات فنی دانش کده مین، کاریکاتور جه فنی، همه چی فنی، اصلن زیتۀ حال و هوا فنی. آ موضوع، می غیرت رگه به جوش باورده و بوگوفتم: آتو نیبه! پس تو اوپا چی کونی کور؟ هسا، وا تی دانش کده نامه مطرح بوکونی و آ فنیان حالا بیگیری. هچین آشانه سوسکا کونی! بازی بوشوم فنی! پارک مین بینیشتم و می فکر جمع و جورا کودم که امی معماری معماری دانش کده توصیف کونم.

جاجیگا: امی دانش کده، انسانی دانش کده پوشت نه. فنی جا اگه بخایی بایی معماری، باران میان چل تی پایه صفا دهه. مرکزی جا هم، وا انسانی دستشوییۀ ردآ کونی. هوا کی گرما به... فراموشا کون! به قول ایتۀ جه می دوستان، مرکزی ورجه اگر بئسی، فکر کونی او پوشت انباری، توالتی، چیزی وابه.

تاریخچه: دانشکده سالن، قبلن معروف بو به «سالن ماهی شناسی». روایات مین بامو دره کی آیا پزشکبان تشریح سالن بو! گوفته ببوسته کی ارواح سرگردانی کی اواخر ترم رؤیت به، هو زما ت یادگارانه. سرا مین نی ایتۀ تابلو نه به آ مضمون: «کتابخانه دانشکده انسانی»! انسانی زاکان ام آ مطلب جا، نهایت استفاده کونیدی و امی حاله گیرید.

ناگوفته نمانه، هو اولین روز کی زیتۀ میان باموم، آقا جواد خو لبخند ژوکوند امره بوگوفته: «شیمی دانشکده، قبلن امی نانم چی چی... مکانیک سالن بو!» منم سورخ و بورا بوستم و ایپچه مره بر بوخورد. ولی بعد بی خیالی بزئم!

وصف حال: معماری دانش کده، بس کی پیله، اون میان

گوما یو دو تا کلاس داریم و شیش تا آتلیه. امی آتلیان، پور می رسن. همه کج و کوله. آدم دیل نیگیره اوشان پوشت بینیشنه. اگه شبانه ببیم، هر کارگاه واسی کولی پول فادیم و آخرسر چیزی کی نصیب به، واقعن کارگاهه! بوفه ناشتن هم کی ببوسته قور بالا قوز. چی بلاها کی امی سر ناورده آ بی بوفه گی! هلیک هلیک، آ همه راها شیم فنی، کی موحدآقا بوفه جا چیچکی بیهینیم. فنی زاکانم هی امره لوچان زیندی. البته موحدآقا، معماری زاکانه خیلی لوطف داره. نه کی گاکلف آیم و ایتۀ کلاس ره وسیله هینیم، امی صمیمیت جا، اونه خوش بامو!!

امی معماری جاغلان، عومران جاغلان امره کارد و پنیریدی. همدیگره کی دینیدی، کل کل شروع به. آخر هم به امی دانش کده ختم به و عومرانیان، دلخوش و خورم پیروزا بیدی. امی اوستادان حرف ناریدی. سیر و سفر بساط نی جوره. باد و باران و آفتاب مین ام، همیشک شاستی به

دست، ونسان ون گوگ مانستن نیشته ایم دانش گاه ساختمانان طرحه اوسانیم.

دانش کده میان دموکراسی اصول کاملن رعایت به. زن و مرد مین هیچ تفاوتی ننا. اوستادانم امره به ایتۀ چوم دینید و اصلن نومره ذهن و کار جورا کودن واسی، زن و مرد میان فرقی ننیدی. خولاصه همه چیز جوره کی ایتۀ تازه ورودیه فراری بده و اون ذهن مین

تاوده کی: چره باموم معماری؟ چه باموم آ خراب ببوسته مین؟ چره... معماری دانش کده مین، همه لارژ و باکلاسیدی. گاکلف، آقایان خوشان مویا بولندا کونیدی کی حسن هنری انتقال پیدا بوکونه! خانمان هم کی حجابۀ کاملن رعایت کونیدی. امی اوضاع عالیۀ. هوا خبه. درسان کمیدی! خوشی جا مردن دریم! هسا کی می توصیف تماما بوسته، احساس کونم کول دانشگاه گیلان میان سوسکا بوستم.

توماما کون (موخره!): آ حرفان، همه تان جا کی بوگذریم، خایم دانشگاه مسئولان جه سوال بوکونم کی واقعن امی حق و امی جیگا هنه؟ اما کی اوتو درس بخاندیم و آ روتبه امره، صرف امی علاقه بامویم معماری، وا آ شرایط امره سر بوکونیم؟ کویا ایسایید ای خیرین دانشگاه ساز؟! امی دانش کده کی از لحاظ آمار قبولی فوق لیسانس، دانشگاه گیلان افتخاره و ایران مین معروف، وا آ وضعۀ بداره. ایتۀ جه آموزش کارمندان، کی اون خنده، خوب جلوه کودن همه مسائل واسی کافیه، مهربانی امره گوشتی: در کلبه ما رونق اگر نیست، صفا هست! اما، امی دیله آ گبان امره خوشا کونیم! اما آیا در شأن دانشگاه گیلان و معماری گوروه ایسه کی چنین دانش کده بی بداره؟

از همه دوستانی که شعر یا قطعه ادبی به زبان گیلکی دارند و مایلند که در جمعی دوستانه و دانشجویی خوانده شود، دعوت می کنیم که به جمع ما بپیوندید. برای اطلاع بیشتر به دفتر انجمن علمی دانشکده معماری دانشگاه گیلان مراجعه کنید.